

Arrest

nr. 102 863 van 14 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 november en 3 december 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris volgende – eerste - bestreden beslissing:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M. M.

geboren te Parwan , op (in) (...)1990

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09/11/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 28 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 oktober 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen op 23 september 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 december 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 november 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 23/06/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een krantenartikel naar voren brengt waarin de motieven worden vermeld die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat reeds geoordeeld werd over de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, dat hieraan geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat een artikel in een krant niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geplaatst kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden.

Overwegende dat de betrokkene ingaat op zijn gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de situatie in zijn provincie waarbij opgemerkt moet worden dat niet enkel de vluchtelingenstatus werd geweigerd aan de betrokkene, dat ook de subsidiaire bescherming werd geweigerd aan de betrokkene door de Belgische asielinstanties, dat de motieven van de weigering van de subsidiaire bescherming uitvoering werden gemotiveerd, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25/01/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen..."

Tweede bestreden beslissing:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. M.

geboren te Parwan, op (in) (...)1990

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.12.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 28.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 21.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 09.11.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 20.11.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 03.12.2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet op straat zou kunnen verblijven omdat hij geopereerd werd aan zijn keel, waarin hij had gesneden na zijn vorige negatieve beslissing. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de

Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij veel problemen zou hebben in Afghanistan waardoor hij niet zou kunnen terugkeren. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij sinds drie jaar al geen contact meer zou hebben met mensen uit Afghanistan, waardoor hij ook geen mogelijkheid zou hebben om documenten te laten opsturen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij medische documenten zou hebben in verband met zijn ziekenhuisopname, maar deze nu niet bij zou hebben. Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een, gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 25.01.2012 & 20.11.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 1 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet; SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT; OVERSCHRIJDEN VAN BEVOEGDHEID. Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partij op 9 november 2012 werd ingediend, werden er weldegelijk nieuwe documenten naar voren gebracht die verantwoorden dat zijn nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. De verzoekende partij heeft volgende documenten neergelegd: Oproepingsbrief van de politie dd. 23 juni 2007 (gekend door DVZ); Een krantenartikel (stuk 4). De verwerende partij wijst de vele nieuwe documenten ten onrechte af. Echter uit de originele vertaling (stuk 5) van de dienst vreemdelingenzaken, gedaan door tolk nr. 998 blijkt volgende inhoud van de oproepingsbrief van de politie: 'Brief van politiecommissariaat district Siagard Ghorband, gericht aan dorpshoofd (...) : De heer M. wordt beschuldigd van moord op een ambtenaar; N. zoon van N. Ik verzoek u bovengenoemd persoon mee te nemen om meer duidelijkheid te scheppen in deze zaak.' Zo ook blijkt volgende inhoud van het krantenartikel: 'Familie van betrokkene wordt als voorbeeld vermeld. Grond en alle eigendommen van de familie zijn in beslag genomen. Ooms van betrokkene W. G. en A.G. zijn ook gevlucht. Zoon M. wordt beschuldigd van twee moorden, de moord op 2 leden van de familie van ambtenaar N, zijn zoon A. A. en zijn dochter A.' Dat uit het asielrelaas ten tijde van de eerste asielaanvraag van verzoeker duidelijk blijkt dat hij gevlucht was omdat hij de hulp van zijn land van oorsprong niet kon inroepen, gelet op de strijd tussen twee naburige families en zijn rol in het overlijden van A. A. en het minderjarig kind A. Gelet op het overlijden van de jongste dochter A, werd verzoekende partij gezocht teneinde hem te vermoorden, nadat zijn vader reeds was vermoord... Naar aanleiding van de derde asielaanvraag dd. 03.12.2012 wordt verwezen naar medische attesten welke kunnen verwijzen naar de zelfmoordpoging van verzoekende partij. Ten tijde van het indienen van de asielaanvraag konden deze niet worden voorgelegd. Verzoekende partij voegt deze stukken thans toe (stuk 6). De verwerende partij argumenteert met betrekking tot de oproepingsbrief van de politie en het krantenartikel (stuk 5) dat deze documenten het oordeel van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet zou kunnen wijzigen. Verwerende partij stelt dat de oproepingsbrief van de politie reeds dateert van 23.06.2007 en deze reeds eerder kon worden voorgelegd tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Niets is echter minder waar, verzoekende partij deed de grootste moeite van de wereld om dergelijke documenten te kunnen laten opsturen uit Afghanistan. Verwerende partij stelt dat de originele enveloppe, welke tevens door verzoekende partij werd overgemaakt, niet duidelijk maakt dat de voorgelegde documenten hierin werden opgestuurd. Dat verwerende partij tevens aanhaalt dat de mogelijkheid bestaat dat het voorgelegde artikel niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, en het geplaatst kan zijn op aanvraag. Dat dergelijke

redenering toch wel erg ver gaat... Er dient opgemerkt te worden dat in de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij verwezen wordt naar het gebrek aan objectieve bewijselementen teneinde zijn asielrelaas te ondersteunen. Dat uit dit argument van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan afgeleid worden dat materiële documenten de appreciatie van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zouden kunnen wijzigen. Dat de documenten dateren van voor de eerdere asielaanvraag van de verzoekende partij, betekent niet dat de verzoekende partij de documenten reeds had kunnen neerleggen en dat de documenten op heden niet als nieuw element dienen beschouwd te worden. "Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing, dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen)." (V. Vereecke, *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36). In de bestreden beslissingen wordt door de verwerende partij op geen enkel moment inhoudelijk verwezen naar de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij lijkt dan ook in de onmogelijkheid om te concluderen of er al dan niet nieuwe elementen worden voorgelegd, in vergelijking met de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij. Of nog, aangezien de verwerende partij niet expliciet aanhaalt dat bepaalde elementen reeds werden opgeworpen tijdens de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij, kan afgeleid worden dat de op heden voorgelegde documenten wel degelijk als nieuwe documenten kunnen beschouwd worden. De verwerende partij gaat haar bevoegdheid te buiten. De verwerende partij oordeelt immers over de grond van de nieuw voorgelegde documenten, een bevoegdheid die toekomt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. "De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 september 2008 in de zaak 26/162/11). Het is aldus duidelijk dat de verwerende partij enerzijds de motiveringsplicht ernstig geschonden heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen en anderzijds haar bevoegdheid grondig te buiten is gegaan door te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13^{quater}). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) laat de minister of diens gemachtigde toe een latere asielaanvraag niet in overweging te nemen wanneer de aanvrager “geen nieuwe gegevens aanbrengt” die ernstige aanwijzingen vormen voor een gegronde vrees voor vervolging. De minister, of *in casu* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan daarbij niet alleen nagaan of het om nieuwe gegevens gaat in de zin dat zij niet eerder aan de asielinstanties konden worden meegedeeld, maar ook of die gegevens van aard kunnen zijn om een ernstige aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging te vormen. Bij een dubbel bevestigend antwoord wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (RVS beschikking niet-toelaatbaar nr. 8200 van 7 maart 2012).

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten “*dat de betrokkene een oproep dd. 23/06/2007 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag*” en “*dat de betrokkene een krantenartikel naar voren brengt waarin de motieven worden vermeld die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat reeds geoordeeld werd over de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, dat hieraan geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat een artikel in een krant niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geplaatst kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden*”. Verzoeker stelt immers zelf “*Dat de documenten dateren van voor de eerdere asielaanvraag van de verzoekende partij*”.

Het betoog dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij wordt verwezen naar het gebrek aan objectieve bewijselementen teneinde zijn asielrelaas te ondersteunen, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partij voegt deze stukken toe met betrekking tot de zelfmoordpoging.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet

toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken worden uit de debatten geweerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC